

Rome, 8 mei 95 CE, D-day, twaalfde uur van de nacht

De voordeur van Josephus' huis is dicht. Achter de luiken is het donker. Clemens haalt de bijl onder zijn mantel vandaan en slaat met de stompe kant vier keer op de deur. De dood die Josephus al in Jotapata had moeten treffen, klopt nu aan, 28 jaar na dato. Dat het zolang heeft geduurd, mag Clemens zichzelf verwijten. Hij liet zich lijmen met mooipraterij, met sprookjes over moed en opoffering. Toen Josephus zei de wereld van een tiran te willen verlossen, dacht Clemens dat hij dat meende. Kinderlijk naïef! Dat zal hem nooit meer overkomen. Als straks de deur open gaat, zal hij de schoft de hersens inslaan. Wat voor smoes hij ook opdist, Clemens zal niet meer naar hem luisteren.

Achter de deur klinkt gestommel. Twee grendels schuiven en de deur gaat op een kier. Een jongensgezicht verschijnt. Het kijkt hem verbaasd aan. Clemens geeft de jongen geen tijd om na te denken. Hij gooit zijn gewicht tegen de deur en stormt de hal in. De jongen blijkt niet alleen. Op de trap naar het slavenverblijf staat een man, een kale man. In zijn hand houdt hij een barbiersmes. Clemens aarzelt geen moment. Hij grijpt de jongen bij de keel en houdt zijn bijl tegen diens slaap.

‘Ik kom jullie meester onthoofden. Als jullie me laten begaan, blijven jullie ongedeerd. Zo niet, dan zijn jullie mijn eerste slachtoffers.’

De ogen van de kale man beginnen te glinsteren. Hij drukt zijn wijsvinger tegen zijn lippen.

‘Sst! Straks wordt hij nog wakker.’

De man daalt de trap af, geeft zijn mes aan de knaap en stuurt hem naar boven. Zelf sluipt hij het atrium in. Hij wenkt Clemens hem te volgen. Er zijn al meer slaven wakker. De kaalkop gebaart hen stil te zijn. Nieuwsgierig lopen ze achter hem aan. Voor de deur van Josephus' slaapkamer tikt hij Clemens tegen de arm en wijst naar de deurknop.

‘Hij is helemaal voor jou.’

Clemens grijpt zijn bijl stevig vast en pakt met zijn andere hand de deurknop. Zachtjes duwt hij tegen de deur. Zonder enig geluid gaat ze open. Voor hem staat het brede bed. Onder de deken herkent hij de contouren van een lichaam. Aan de bovenkant steekt een zwartgrijze haarbos uit. Op zijn tenen loopt hij ernaartoe en zet het scherp van zijn bijl erop.

De hand van Josephus beweegt langzaam naar zijn kruin. Als hij de bijl op zijn hoofd voelt, draait hij zich verschrikt om. Met grote ogen kijkt hij Clemens aan.

‘Goedemorgen Josephus. Schrik je? Had je me niet verwacht?’

‘Nee, ik v... v... verwachtte de duivel. Die zou terugkeren zodra hij kon.’

‘Ja, dat geloof ik graag. Hij zal je alleen niet meer levend aantreffen. Maar voordat ik je kop klief, wil ik weten waarom. Zeg op! Wat heb je gisteren gedaan?’

‘Gisteren? Niets b... b... bijzonders. Ik was de hele dag thuis.’

De slaven die in de deuropening toekijken, schudden hun hoofd.

‘Hij liegt! Hij is ‘s ochtends vroeg vertrokken en kwam pas na middernacht terug.’

Clemens heft zijn bijl en laat hem met volle kracht neerkomen, recht op de dwarsbalk aan het hoofdeinde. Met één klap splijt hij het hout. De achterkant van het bed zakt in elkaar. Josephus glijdt omlaag. Met zijn rug tegen de muur en zijn benen omhoog staart hij naar Clemens. Die staat klaar om toe te slaan.

‘Voor de laatste keer! Wat heb je gisteren gedaan?’

‘Oké. Ik zal het je v... v... vertellen. Ik heb met de duivel gestreden.’

‘Wat?!’

‘Ik wilde met hulp van de duivel Domitianus v... v... verslaan. Daarom heb ik hem opgeroepen.’

‘En toen?’

‘Toen heb ik een bezwering over hem uitgesproken om hem in mijn macht te krijgen. Hij verzette zich, maar ik liet hem niet ontsnappen. Ik vocht voor wat ik waard was en dwong hem op zijn knieën. B... b... bijna had ik hem zover. Maar in een moment van onoplettendheid wist hij me de ring te ontfutselen die hem knechtte.’

‘Wat voor ring?’

‘O, een zegelring die ik ooit van mijn v... v... vader was.’

‘Ik heb je nooit een zegelring zien dragen en je vader ook niet. Hebben jullie wel eens een zegelring gezien?’

Opnieuw schudden de slaven in de deuropening hun hoofd.

‘Nooit!’

Weer een leugen! Clemens heeft er nu genoeg van. Hij kan het niet meer verdragen. Dit is de laatste leugen die zijn strot is uitgekomen. Het is over. De bijl gaat erin. Helaas is het niet de gruwelijke dood die de schoft eigenlijk verdient, maar zo is Clemens nu eenmaal. Hij is humaan, een Christen. Om zijn slag af te meten, drukt hij de bijl tegen Josephus’ keel. Hij haalt hem naar achteren en spant zijn spieren.